

Но щомъ ся приведе и, до тогазъ като разслаблена вжданата рѣка на онзи старецъ станѣ сякашъ че желѣзень лостъ; на Мацка вратѣтъ ся вклучи между коравы длани, устата му ся затулихѣ и единъ тежъкъ ударъ като небесень шипъ що го слѣти въ главѣтъ, вверли го полумъртъвъ долу.

Старецѣтъ ся потърколи задъ купѣтъ на нечистотинѣ съ жъртваѣтъ, т. е. съ Мацка, който останѣ нечувственъ, грабнѣ двѣтъ кесии съ двѣтъ хыледы лиры, подсвириѣ, и ето че ся прѣдстави другъ човѣкъ изъ срѣдъ другъ единъ купъ нечистотин.

— Е, Мastro Гьорги, каза първийтъ; сега ударихмы келипирѣтъ. — Какво има, Барба Никола? — Какво ще да има, двѣ кесии тука сякамъ съ злато; сега да не плачемъ вече за четиристотинѣтъ и за сто и четридесетѣтъ; сега отъ тука на Кравари.

И когато Мацко лежеше тамъ нечувственъ, двамата злодѣйцы, за които несумѣнно читателитѣ сѣ ся освѣтили кон сѣ, станѣхѣ невидими низъ стрѣвнийтъ пѣтъ кѣмъ Татавлѣ.

И щомъ тѣ ся затулихѣ да ги не е видятъ, ето младъ единъ момѣкъ познатъ на читателитѣ ни остави правийтъ пѣтъ, Иоакымъ Тоннера, упати ся на татѣкъ дѣто лежеше Мацко нечувственъ.

Иоакымъ бѣше прѣхласнѣтъ; хубавата му коса нечесана ся развѣваше на самъ на тамъ отъ хладныйтъ вѣтеръ що вѣеше, очитѣ му обаждахѣ нѣщо високо а въ сѣщото врѣме и грозно, гжрдытъ му ся подувахѣ и седно неопрѣдѣлено усмихванѣ на меланхоліѣ и ироніѣ ся свиждаше на устнытъ му. Седнѣ тамо на земѣтъ, извади отъ пазвѣтъ си единъ двоетволенъ пишовъ съ позлатенѣ държкѣ, и като ся облегнѣ на лакѣтъ врьзъ единъ четвъртитъ камѣкъ въздѣхнѣ и каза :